

9

Troje darovi.

Kol je enkrat eno več, ki je imel sina, kterega je vedno zeblo. Če je le karkoli
 burja posihala, ga ni bilo vzga, kajti spravit. Kolli so mu zato mazel. Kol
 mu brate si tudi oči zvedlo tega rito jstojaja dali; in kol so se mu vedno
 posmehovali in ga zmerjali; ga je jelo srane biti. Previdil je, da ga prajo me
 more vse žive dni ostati. Tudi se na burjo raj bogoti in terduo vllene; jima konce
 pliti. Prosi tedaj očeta, naj mu kupi kozuh tako dolg, in širok, da se domogel
 des svoj zaviti. Dad mu oči željo spolni. Kupi mu kozuh. Bil je podklicen
 in kramat, da ga ni noben mraz, noben veter prederl. Govije v mrazla vsega
 svoj, od čela do pat, da se ni čisto nič drugega iz kozuha vidilo, kot oči.

Tako napredjen se mazel spusti na pot, ter vedno vllene, in pred počivati, pre-
 den ne do burje zabil, naj je volja kak noče. Pide do kuhinje, iz ktere burja puzti.
 Pravi se pripraviti, je kuhinjo zapusti. Ča burja ga puilo začne puziti, naj jo puzti živiti;
 objublja mu, ga oči tako ne nadlegovati. Tudi mu pouga daro kolih in karkosih
 kolihnoče. Kol je bil mazel vsuil jenega vesca, se da prepoviti, in burja mu da
 petic, ki je imel kaj ludca in dobro lastnost. Pove mu burja, da kaker do jela
 kaj jisti, naj le petic razgerne in reče, »petic pokrij se, in petic se bo potiril
 z naj sladkejšimi in naj boljšimi jedili, kakorine si bo le žel. mazel si misli, da bi pre-
 cej lahko jedel, ako bi se kaj dobrega na peticu stihalo. Petic razgerne ter mu reče: »petic
 pokrij se, in to si kramel je peticu jela jedel, ki so mrazu prav dobro vidale.

Do se naje, od burje slovo zjame in se vline domov. Ča kramaj je bil na pot
 jeta, ga je noč prehitil. Gre tedaj k bližnji hiši prenočit. Gospodinja, ki je bila zvrta
 do klobasa, ga spravije, od kol ni kam gre, mazel se se svoj živ dan rihomur in la-
 gal tudi ni ničesar gatajil, se kak kol je bil sprastan. Gato tudi gospodinja o se
 jo pravici pove. Preden se spat spravi, ga gospodinja spomni, naj rji da petic
 spraviti, ker se se gnalo spusti, da bi mu ga sicer kak pomoči gnadnol. mazel
 je ga da. Drugo jutro ga, preden mazel halje gre, mu da vrta kaka vruy petic, ki
 je bil pri ovetu tak, kot mazel, in ga pokabi, se petic, ako bi spat po tem kraju
 hodil. Kudo gre mazel proti domu, in kijeje ko je bil doma, kol mu je sedec iz mila,
 kako so očeta in brate e predlagiu daro razobdelil. Tualo je bil doma: brjito stopi
 o hiši in ko ga donaci obujejo, jim začne pripovedovati, da se je dal burji prepoviti
 in kak dar mu je padelila. Gajno so: poročilume peticu zija. mazel ga ovekno iz žepa
 potegne, pomuzi razgerne in govije: »petic pokrij se. Ča petic se noče pokuti, le pra-
 ženostane. mazel deblo vleda; oči in brate pa so se mu smejali, da so se stua o hiši tresle.

Ki se bolj so zdej mrazla zmerjali in so se mu posmehovali, da se je dal tako
 goljufati. mrazla pa je bogota vuzla, in kol je burja spet začela mrazleje pihati, se ce sam
 pri sobi; enkrat se mu, o drugo me in dol. Spet se joda na pot proti burji. Tualo je
 pri vjuni kuhinji. Ča spet se burja sprasi, to mu da kozla, ki je glate delal. Da bi ga ne
 goljufala burja, pravej kozla postkusi, se preden od rji slovo zjame. Govije nad koz-
 lom: »kozla delaj glate, in kakor toča z oblakoo, so duli iz kozla glate. Kram se vedne,
 in med potjo vedno kozla stusa, kol se doji, da bi ga burja spet ne bila vllaula.
 Kol se mu je pa kozel vedno dobro obnašal, jo je veselo dalje mahal. Do začne se
 delati, pide spet do hiše, o kteri je bil previtrat prenočit. Kudo ga gospodinja spji-
 me ter ga spije, da je spet od klaja do konca vse pove. Kozla pelje gospodinja o
 sloo in drugo jutro mu da drugega, unemu popolnoma macega. Koladkih smijih,

Kaj, do denarji počel, pride krogel do denarja. Kar pred je hotel pokazati, kaj neznani
krogel zna. Zato na vsako vprašanje le odgovori, da naj, ker to je
gledajo. Denarji se spogledajo, kaj če nek človek počete. Pivce jih in jih pogre-
nejo po tleh. Zdrav krogel vauče zapelje in zapelje nad njim: »Krogel delaj, glati.« Pa krogel se ne
zmeni. Mergel opije in opije, pa krogel le ne začne glati. Krogel se Mergel, zgrabi,
palico in začne krogel nabijati, da je bilo kaj. Krogel začne skakati in mehatati, in ko ga
Mergel ne ucha tepsti, krogel le nasedi pa le ne glati. Mergel in beate so nekaj časa krogla in
njegovega krogla gledali in se jima vujati. Ker pa Mergel ni mehal ubogega pivčeta, vobi-
jati in ko so vidili, da jim je krogel plete ponesnasil, so mislili, da je Mergel pomet zga-
bil, in so ga jeli prav dobro zmesjati. Mergel pa zgrabi krogla, ga sune skozi vrata ter se pre-
cej napoti v mesto burjo, ki ga je porijigodih mislih tako odjudala in sečtu in beatane
tako suneinega storila, brez sumiljenja zadušil.

Konec, do burje pridi je precej, sence lukijo zabijati. Burja ga pa le prosi ter
pravi: »Ali ti nisim je doh darov dala, da bi me pustil živeti?« Peci in mudi da te
jest odjudane; pa si le sam vsega krio, ker ničesar ne more zmočati. Gospodinja,
pri tleh si po noči ostajal in tleh si ase počival, te je za petic in za krogla ukamila. Kar bi
sinaš bit. »Keci mu« bit »toci« in bit bo ase pobil, kar boli bo dojel. Kar pred ga vshusi na
gospodniji, ki po noči pri nji ostajal in dobi do tedi naja popelje in darova nazaj.
»Mene pa pustite na miru.« Zdrav je jelo Mergel v glavo ut, kje bi bila utegnila petic
in krogel ostati. Kito se vruče in kralo je spet pred hito petic gospodniji. Konec, kito vstopi,
je zavpije nad bitou: »bit toci«; in bit je jelo tako suneinega poradi tleh, da je
bila krogla čista. Z velikim opitjem in s porijigajima roklama gospodnija vraz-
la prosi, naj vpravi bit vstavi, ter obljubi mu pramajeni petic in krogla
precej nazaj dlati. Mergel tedaj bit vstavi. Gospodinja mu hito prinese per-
tic in pripelje krogla; Mergel se vshusi, in do viti, da sta glava, sabo se do-
hobega vstaj in vse dalje, proti domu. Kmalo pride domu in vesela
beate in sečtu kakol tedi njegovga ni bilo konce, ko so se prepričali, da
Mergel ni le pometen clovek, temuc da se jim bo zdaj se le prav dobro go-
dilo. Zveli so res kot petic. Zdeli so kar do i se jim je le zjubilo, denar-
ja so imeli na kupa in beate se jim ni bilo treba ničlagat, ker ni bilo jim
naka, ki bi bil Merglovenu bitu kos.

Pivceci se pa, da hud sovražnik a doželo pivčica in kralja
tako a zadrega pripravil, da jimaka, ki bi ga sovražnikov rasil, obljubi
edino kcer za ženo, in pol kraljstva kceri za doto. Mergel to tedi zaslisi,
in precej se z bitou na pot spravi. Kmalo je bil pri kralju. Kraljova kcer
mu dopade in zato obljubi sovražnika hito pokloniti. Pre z bitou na
prij, s ktereja nestabilno množico sovražnikov pregleda. Konec, jih u-
gleda, zavpije bitu: »bit toci«; in bit je vhočil nad sovražnike in jih
pobil, kakor je tler mignul. Kralj je bil moč beseda. Kar je Mergel
kcer. Zantovaje je bilo tako, da se niholi ne tako. Pa kraljidi svetiti
je Mergel se drugo polovico kraljstva dobil. Bil je kralj, da svet
tacega ne pauti. Niholi ga ni kaka nastava jed zjzija, ker mu je per-
te kuhat, kakol se je se poždel. Denarjev je imel vedno dosti, ker se jih krogla
ni niholi zmanjkalo, ni mu bilo treba porlojima darov nalagati. Tudi vojna
kov mu ni bilo treba, ker je vsakega sovražnika bit lahko utrotil.

Konec pa so burjini prečudni darovi po Merglovi smrti pristi,
nikče ne ve.